

VAHVA - HEIKKO

Keskustelin aikanaan arkkipiispa emeritus John Vikströmin kanssa johtamisesta ja hän esitti näkemyksen, että kun ihminen on riittävän vahva, hänellä on myös varaa olla heikko.

Menetin isäni viisivuotiaana ja puoli vuotta sen jälkeen isoisäni. Perhettämme kohtasi valtava suru. Siihen aikaan asioista ei puhuttu. Ei ollut terapioita eikä tukiryhmiä. Tuska haudattiin sisään ja elämä jatkui. Vasta viime vuosina olen tullut niin vahvaksi, että minulla on ollut varaa olla heikko. Vasta nyt olen pystynyt parantamaan lapsuudessa sieluuni tulleita syviä haavoja.

Mikä on ihmisyyden todellista vahvuutta? Onko se voimaa, hallitsevuutta, kovuutta ja kaiken kestämistä? Vai voiko vahvuus olla myös herkkyyttä ja hellyyttä, tapahtumien äärimmäisen hienoviritteistä ja syvää kokemista?

Joukossamme on ihmisiä, jotka ovat ulospäin vahvoja, mutta sisimmässään heikkoja. Muutamat määrittelevät itsensä vain työn ja taloudellisen menestyksen kautta, joihin kiinnitetään kaikki: ajatukset, teot, maailmankatsomukset ja arvot. Mutta mitä jää jäljellä, jos työ otetaan pois? Työttömyys tai eläkkeelle siirtyminen on yksi mittari: ”Pystynkö olemaan arvokas ihminen olemalla vain minä?”

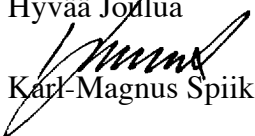
Itämailla puhutaan kahdesta energiasta, jotka ovat toistensa vastavoimia. Yin on pimeä, negatiivinen ja passiivinen voima. Yang on valoisa, positiivinen ja aktiivinen voima. Kumpaakin tarvitaan, jotta molemmat voivat olla olemassa. - Missä on oikea, jos ei ole vasenta? - Henkisesti tasapainoinen ihminen on sekä vahva että heikko. Hän uskaltaa puolustaa itseään, mutta myös tukeutua toisiin. Hänellä on voimia kohdata vastoinkäymisiä, mutta kykenee myös käsittelemään niitä sisimmässään. Kehittämällä kumpaakin puolta kokemukset ja kohtaamiset saavat syvemmän merkityksen. Elämä maistuu enemmän elämälle.

Me tarvitsemme suojamuureja. Ne ovat kuin vaatteita, jotka suojaavat kylmältä. Mutta jos kiinnitämme itsemme liikaa vaatteisiin, tulee meistä muoti-ilmiöiden perässä juoksevia mallinukkeja, joiden elämänliekki hiipuu ja sisin kuihtuu. Ihmisen ainutlaatuisuus ei perustu ulkoiseen kuoreen, ammattitaitoon ja tavaroihin, vaan sisimpään eli persoonaan ja arvoihin. Ihmisen minäkuva ei ole peilissä. Se on sielussa. Itsensä kovettaneen ihmisen kuoren läpi ei pääse vasaralla ja taltalla. Sinne pääsee lämmöllä. Suurin voima on rakkaudessa.

Meillä oli kaksi pitkäkarvaista chihuahuaa. Pentuina ne olivat noin 20 x 10 cm:n kokoisia. Kastelholman venesatamassa tuli kerran vastaamme iso, kaksimetrinen, romuluinen ja karvainen mies. Koirat nähdessään hän meni nelinkontin, nuuhki niitä ja jokelteli kuin pienelle lapselle.

Oletko ehkä työpaikalla tai kotona jollekin tällainen pelottava tyyppi, ja voisit näyttää hänelle vähän enemmän sisintäsi? Tietänet miltä tuntuu, kun pieni lapsi tarttuu yllättäen sormeesi. Kenelle voit tuottaa saman tunteen - hymyllä, huomaamisella, kohteliaisuudella, positiivisella palautteella, kosketuksella?

Hyvää Joulua

Karl-Magnus Spiik